

som man eftertragter. Jeg har tilladt mig at udtale dette, for at det muligviis kunde bidrage til at støtte, hvad der blev udtalt af den ærede Rigsdagsmand for Manders Amts 5te Valgfreds. — Hvad derimod Høitidsofferet angaaer, seaa forekommer det mig, at det især beholder sin rette Karakter, naar man giver det frit og ophæver Plakaten af 9de Juni 1847; jeg har haft den Erfaring, at hvor dens Bestemmelser ere traadte imellem de Offerpligtige og de Offerberettigede, der har den skadet meget, men Intet gavnet. Der er Enkelte, der finde det anstødeligt, at Offeret saaledes frembæres midt uunder Guds-tjenesten, og der kan være Andre, der føle sig tilfalte derved og bevare de nedarvede Skikke. Forsaauidt den almindelige Stemning skulde være for, at det er anstødeligt, seaa kunde jo Offeret frembæres efter endt Gudstjeneste. Man kunde lade det frembære enten uden eller med Psalmefang; saaledes som det nu frembæres, har man det Gode i Landsbymenighederne, hvor Psalmefangen ellers er knap, at Gudstjenesten forlænges med en Psalmee meer.

Mourier-Peterßen: Jørend jeg gaaer over til at berøre det, som egentlig bevægede mig til endnu engang at bede om Ordet i denne Sag, kan jeg ikke Andet end udtale min Glæde over den Maade, hvorpaa den ærede Kallusminister i sit Foredrag stillede sig ligeoverfor det Forslag, som jeg tillod mig at anthede, der jo væsentligt gik ud paa, at Reformen indskrænkedes. Jeg er herved end hyderligere bestrøket i, at det hviler paa et sundt og praktisk Grundlag, og at det er den Vej, man helst bør gaae, idetmindste for Tiden. Som en Anke derimod anførte imidlertid den høitærede Minister, at man, naar Lovforslaget indskrænkedes paa den af mig foreslaaede Maade, ikke vilde kunne opnaae at give Alderstillaeg, hvorpaa han lagde megen Vægt, da man derved havde et godt Middel til at modvirke de altfor hyppige Forslyttelser. Det er naturligviis blot om de altfor hyppige Forslyttelser at der kan være Tale, og ikke om, at der overhovedet skeer Forslyttelser, hvormed hverken Menighed eller Præst kan være tjent. Man kan nu ikke negte, at Alderstillaeg vilde være et godt praktisk Middel imod Forslyttelser, men det vilde endnu mere være Tilfældet,

naar det ved Alderstillaegene var en Betingelse, at de aldeles bortfaldt ved Forslyttelse til høiere Lønnede Kald. Dette er imidlertid ikke Tilfældet efter Lovudkastet. Ifølge dettes § 2 tabes der 5 Mar, som fraregnes i Embedstiden, og det kan da godt tænkes, at Vedkommende ved Forslyttelse avancerer Mere end ved at faae den Meerindtægt, som Alderstillaeget giver ham. Men en Omordning af Forholdet, saaledes som jeg tillod mig at fremstille det, vil upaatvivelig ogsaa have til Følge, at Forslyttelserne betydligt formindskes. Der vil derved blive tilveiebragt en større Lighed mellem de forskjellige Klasser, idet nogle ere seaa usforholdsmæssig store og andre seaa overdentlig smaa, og den væsentlige Grund for en Præst til snarlig at søge Forslyttelse er dog især, første Gang efterat han er kaldet, fordi han i Regelen begynder med et Kald seaa lille, at han ikke kan leve deraf. Men fastsætter man Minimum til, hvad man vil kalde en passende Løn, seaa vil der ikke blive seaa stor Opfordring til saasnart som muligt at søge et bedre; thi jeg troer ikke, at en Præst, naar han staaer i et godt Forhold til sin Menighed, ønsker snarlig Forslyttelse for at opnaae et Par hundrede Rigsdaler mere i Indtægt, naar han forøvrigt har, hvad han kan leve af. Med Hensyn til de Indvendinger, som ere blevne fremførte af andre ærede Talere og mig mod Bestemmelserne i § 9, bemærkede den høitærede Minister, at der ikke var stor Forskjel paa den nuværende Tilstand og den i Paragrafen foreslaaede. Det forekommer mig dog, at der er en væsentlig Forskjel paa, om der i enkelte Tilfælde og i Reglen kun efter Ansøgning fra vedkommende Præst gives Tilladelse til Bortfalg eller Bortarvefæste af enkelte Stykker, af Præstegaardenes Tilliggende, eller om der, saaledes som her er foreslaaet i § 9, gives Ministeren en Myndighed til at omdanne alle Præstegaardene.

Jeg skal nu gaae over til det, som egentlig bevægede mig til at bede om Ordet, og det var navnlig de Ytringer om Præstegaardsavlingerne og disse rette Størelse, som bleve fremførte af den ærede Rigsdagsmand for Holbæk Amts 2den Valgfreds (Tscherning) og den ærede Rigsdagsmand for Thisted, der sidder ligeover for mig (Neergaard). Jeg troer, at